



בש"פ 3768/15 - אילן עזרן נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 3768/15

לפני:

כבוד השופט נ' הנדל

העורר:

אילן עזרן

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בתל אביב
מיום 25.5.2015 במ"ת 43936-05-15 שניתנה על ידי
כבוד השופטת ע' רביד

תאריך הישיבה:

כ' בסיון התשע"ה (7.6.2015)

בשם העורר:

עו"ד צדוק חוגי

בשם המשיבה:

עו"ד נורית הרצמן

החלטה

לפני ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, מ"ת 43936-05—5 (כב' השופטת ע' רביד), אשר ביסודו עומדת טענת הסנגור כי בית המשפט המחוזי האריך את תנאי השחרור של העורר על אף שאלו כלל לא נקבעו בדיון שקדם לבקשה, אשר נערך ביום 22.5.2015. מספר ימים לאחר מכן, ביום 25.5.2015, הגישה המדינה בקשת לתיקון הפרוטוקול, כך שיצוין מפורשות כי מעצר הבית מוארך. בית המשפט נעתר לבקשה. נקבע כי תנאי

עמוד 1



שחרורו של המשיב - ובכללם מעצר בית מוחלט בבית הוריו - יעמדו בתוקפם עד להחלטה אחרת. מכאן הערר. יוער כי דובר בשלב שבו טרם הוגש כתב אישום.

מדברי הסנגור עולות שלוש הסתייגויות מרכזיות: הראשונה, כי מעצר הבית פג בעת הדיון הראשון, אשר נערך ביום 22.5.2015. השנייה, כי הדרך לתקן את התוצאה, מבחינתה של התביעה, לא הייתה באמצעות הגשת בקשה לתיקון פרוטוקול, אלא נדרש היה להגיש בקשה חדשה. השלישית, כי בית המשפט לא פנה אליו לקבלת תגובה ולא נכון לתת החלטה כזו במעמד צד אחד.

הגם שאין לשלול חלק מטענות הסנגור, אין מקום להעתר לערר מטעמים אחרים. ראשית, הסנגור הסכים בדיון ביום 22.5.2015 להארכת תנאי השחרור של העורר, ובכללם שהייתו במעצר בית. שנית, גם בהנחה שהיה על המדינה לדרוש תיקון של החלטת בית המשפט, שכן אין בה התייחסות מפורשת לתנאי מעצר הבית, ובהנחה שהיה מקום לבקש את תגובת הסנגור בכל מקרה - התוצאה אליה הגיע בית משפט קמא אינה מגלה טעות. הטעם לדבר, כי הסנגור לא העלה כל טענה, בכתב הערר או בדיון אשר נערך בפניו, כנגד תנאי השחרור של מעצר בית מלא, נכון לאותו שלב. אדרבה, כאמור - הוא הסכים לכך. שלישית, הגם שההחלטה מיום 22.5.2015 אינה מאריכה את מעצר הבית המלא, הרי שכפי שציינה התובעת - בהחלטה נאמר כי העורר "יהיה רשאי לצאת למשרד הסנגור וזאת בפיקוח אחד המפקחים וכן לאחר הודעה מראש לפרקליטות". היתר היציאה מלמד על קיומו של מעצר בית, שכן אחרת - לשם מה יש צורך בהיתר לפגישת עורך הדין המייצגו?

צודק הסנגור כי יש להקפיד בדיני מעצרים ושחרור, וכי על בית המשפט להבהיר את מעמד הנאשם או החשוד. עם זאת, במקרה דנן, כאשר הדברים עולים מאליהם ואף קיבלו ביטוי מסוים (אם כי לא ישיר) בפרוטוקול, והכל בהסכמת העורר - אשר שמר על תנאי השחרור - אינו סבור כי זה המקרה שבו יש להכריע בין עמדות הצדדים: ביטול מעצר בית בהיותו "לא-חוקי", שכן בית המשפט לא האריך את התנאי; אל מול מעמדה של דוקטרינת הבטלות היחסית במשפט המנהלי.

סיכומי של דבר, יש לראות בעורר כמשוחרר בשלב זה בתנאים של מעצר בית, בהתאם לתנאים שנקבעו בבית המשפט המחוזי. הצדדים הבהירו כי בינתיים הוגש כתב אישום וכי הדיון בבקשת המעצר נמצא בעיצומו. בראייה הכוללת. סבורני כי אין צורך במתן החלטה נוספת בעניין הנדון מעבר לאמור. דהיינו, העורר נתון במעצר בית מכוח החלטת בית המשפט המחוזי, וזה עיקרו של דבר.

ניתנה היום, כ' בסיון התשע"ה (7.6.2015).

ש ו פ ט